

Les dones fan ballar muntanyes

Text > GERARD BAGUÉ, director

Dissabte passat vaig assistir a un sopar que aplegava un grupet d'exalumnes de filosofia. Vam compartir una tertúlia afable a El Cul del Món (res a veure amb els sopars multitudinaris i baladrers de l'EGB), en la qual vam fer el recomanable exercici de síntesi i autoconeixement d'explicar-nos les vides en poques frases. Alguns no ens vèiem des de feia més de vint anys, però les afinitats dels anys de joventut i les malvestats del temps fan el miracle d'agermanar-nos per una nit, de reconstruir les velles complicitats i de crear-ne de noves.

El graciós del grup recorda aquell acudit sobre la filosofia, que, al contrari del que pensa tothom, serveix per a tot, ja que hi ha filòsofs fins i tot a les cuines dels McDonald's. A la taula hi ha exemples una mica diferents. Una companya ens explica que fa molts anys que treballa de llevadora a zones en conflicte, integrada als equips de Metges sense Fronteres. Ha pogut venir al sopar perquè ha fet un parèntesi en una feina que és alhora dura i gratificant, però no descarta tornar a marxar aviat. Admet que fa una tasca que la toca emocionalment, que li exigeix una implicació i una energia brutals, tot i que, després de tants anys, potser s'ha convertit en un particular estil de vida que ja no podrà deixar. M'impresiona i m'admira la seva fortalesa. També em sembla digna d'admiració una altra companya, que ens explica que fa uns quants anys que lluita contra un càncer. Se la veu esperançada, contenta d'estar amb nosaltres, i estic segur que tots li transmetem una força secreta que l'ajudarà a superar-lo. L'endemà, al grup de WhatsApp

que hem creat per trobar-nos, ens dirà, a risc de semblar melindrosa, que la vam fer feliç. Sempre m'ha semblat que les dones s'enfronten a la malaltia amb més valentia i enteresa. Darrerament, he arribat a la conclusió —ben

personal— que també s'enfronten a l'art d'una manera més visceral, més arriscada. Connecto molt més amb obres creades per dones. He enllaçat cinc novel·les escrites per dones. Les darreres que he devorat són *Gent normal*, de Sally Rooney, i *Canto jo i la muntanya balla*, d'Irene Solà. La primera és un finíssim exercici d'entomologia sentimental que et deixa

glaçat. La segona, un devessall de creativitat narrativa que et meravella. També una de les pel·lícules catalanes que m'han agradat més dels darrers anys, *La propera pell*, està coescrita i codirigida per una dona: Isa Campo. No deixa de ser significatiu que a la Viquipèdia, a l'entrada d'Isa Campo, s'esmenti que ha dirigit el film al costat d'Isaki Lacuesta, mentre que a la filmografia del director, el nom de la codirectora desapareix. Des d'aquesta publicació també podríem entonar el *mea culpa*: en el número passat vam entrevistar Lacuesta i, com passa sovint, l'esment de la seva companya de creació va ser gairebé decoratiu. N'hi devem una.

No em sembla que aquesta predilecció per l'art femení sigui una dèria meua. Pot voler dir que la creativitat femenina va en augment? Que té més visibilitat? M'estic feminitzant? No és aquest el camí cap a la igualtat? Espero que ningú s'ofengui si opino que als homes ens esperen anys de decadència, mentre floreix la creativitat femenina.



>> Lectura del manifest davant de la Generalitat de Catalunya a Girona, durant una manifestació feminista. (Autoria: CARLES PALACIO)